

Вода, яка, даруючи, бере,
Заходячи то — де човни, то — з мису.
Обсидіяну непорушна маса.
Спресований на цятку лябірінт.

Ледь пальцями кістки перебира
Меридіянів, що надмухав мозок.
Вода, якій канал щоку замурзав,
Пішла ж бо до бездомних і нероб

Й на рибній площі, де — морську плодючість,
Й на сходах — спини і роти ледачі,
Із кошиком й ганчіркою — поденне.

Та в надрах вже — поліпами — гудіння.
Й, розбризкуючи туркусовий пил,
Потоп готує людству, як підпал.